GAMLEBYPOSTEN

Høstnummer Årgang 2017

Utgitt av: Gamlebyen Beboerforening
Org.nr. 980 572 560
Kontonr: 1607.56.43210
Vipps: Kode 78767
E-post: gamlebyenbf@gmail.com
Ny nettside: gamlebyenbeboerforening.no
https://www.facebook.com/gamlebyen/
Trykket med støtte fra Bydel Gamle Oslo

Vil du vite mer om Gamlebyens plass i dagens samfunn og være med å påvirke stedet der du bor?
Meld deg inn i Beboerforeningen: Boligselskap/Næring kr 900,- /år. Private støttemedlemmer kr 200,- / år.

FOLKEMØTE FOR ET MENNESKEVENNLIG ALTERNATIV TIL UTBYGGINGSPLANENE I SCHWEIGAARDSGATE

Onsdag 13. september kl 1800 i Saxegaarden

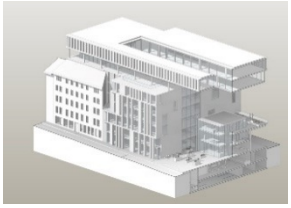

Kristin Jarmund Arkitekter

Tidligere i vår presenterte Bane NOR vyene for Schweigaards gate 35-51 (busstomta samt nabogårder) til kollektivt hakeslepp for naboer som var invitert til orienterings- møte. Vi er etterhvert blitt smertelig vant til at hensynet til beboere, og til folkeliv i gatene, kommer i andre rekke når eiendomsutviklerne i byen får boltre seg fritt, men planene for busstomta var drøyere enn de sjøl de mest desillusjonerte av oss frykta. (Prospektet finnes online her http://kj-a.no/schweigaardsgate/)

Dog er ingenting vedtatt ennå, og folk i Gamlebyen har både evne til, og tradisjon for, å si fra når nok er nok. Oppropet fra naboer fikk overveldende støtte fra sameier, borettslag og foreningsliv i området forøvrig. Beboerforeninga ønsker med dette å samle folk i bydelen til et møte der vi diskuterer hva våre ønsker for området er - og hvordan vi kan formidle disse til beslutningstakerne på en måte som gjør at de vil - og må - lytte til oss. Dette er viktig, ikke bare for folk i umiddelbar nærhet, men for hele bydelen vår, hvor grandiose planer legges for hvert gatehjørne.

Foto: Christian Boger

Vi har invitert både naboer som berøres av utbyggingsplanene og godtfolk som har erfaring med hvordan en kan jobbe for å bevare Gamle Oslo som et lokal-samfunn der vanlige mennesker kan leve og bevege seg. Deltakerlista er ikke 100 % klar ennå, men vi oppfordrer med dette til å krysse av **onsdag 13. sept. kl 1800** i almanakken og følge på https://www.facebook.com/gamlebyen/ for oppdateringer om hva dagen vil bringe.

Er du Glad i Klosterenga Park du også?

Bystyret vedtok i juni at det skal legges kunstgress på grusbanen; og at Sterling Fotballklubb skal ha den som sin fotballbane. Alle treninger og hjemmekamper blir her. Det vil bety at banen er opptatt ettermiddager, kvelder og helger av fotballklubben Sterlings medlemslag fra hele Oslo. Verken vi naboer og beboere i nærmiljøet eller prosjektledelsen, Vann og avløpsetaten, bydelspolitikerne, bydelen, kulturetaten, bymiljøetaten eller Bård Breiviks Stiftelse er spurt eller involvert i prosessen. Ingen av disse institusjonene støtter Bystyrevedtaket.

Parken er et viktig samlingspunkt og fristed for alle oss som bor i Gamlebyen. Støtt opp om en enhetlig bruksspark for Gamlebyens beboere! Hilsen Klosterengas Venner.

Hva skjer med St.Halvards gate 27?

- Hele tre år har gått siden okkupantene ble kastet ut fra "Brakkebygrenda" i St. Halvards gate 27. -

Utkastelsen markerte slutten på det byøkologiske boligprosjektet som er den eneste formen for utvikling som har skjedd på tomta på flere tiår. Pr dags dato foreligger ingen konkrete planer om hva som skal skje videre med den forlatte tomta.

St. Halvards gate 27 har vært en problem-tomt i bydelen i 30 år. Opprinnelig stod det et fredet tømmerhus fra 1840 her, og etter at dette huset, som i mange år hadde stått og forfalt, brant i 1987 etter ildspåsettelse, har det vært mange forslag om hva tomta skal brukes til. Alt fra høyhus til parkerings-plass har vært foreslått, men ingen av disse planene har blitt virkeliggjort. Siden 1980 har eier av tomta vært St. Halvards gate 27 AS. Firmaet har altså i løpet av 37 år ikke maktet å utvikle denne tomta.

I 1999 flyttet en gjeng okkupanter til tomta og ryddet bort søppelet som hadde preget den i de 12 årene siden tømmerhuset brant ned. De startet det byøkologiske prosjektet Brakkebygrenda som fikk leve helt til 2008 da beboerne ble kastet ut første gang. Etter utkastelsen tegnet et arkitektfirma en barnehage på tomta, uten at det forslaget ble noe av. I 2010 flyttet okkupantene på nytt inn igjen, og ved tidspunktet for den andre utkastelsen bodde rundt 20 personer på tomta. Prosjektet fikk denne gangen leve i fire år før politiet kom tilbake med utkastelses ordre. Campingvognene ble tauet bort og de enkle hyttene og alle møblene knust. Etter to måneder var tomta helt oppryddet, noe som kostet kommunen millionbeløp.

I dag er det tomme arealet gjerdet inn og den siste utviklingen i saken var i 2014 da tomteeier ønsket parkeringsplasser på tomta for å unngå ytterligere okkupasjoner. En forespørsel ble sendt til Plan- og bygningsetaten, men en formell søknad ble aldri fremmet. Bydelsutvalget i Gamle Oslo stilte seg negativ til planene om parkeringsplass, og kom med sitt forslag om å gjøre om tomta til en parsellhage. *Tre år etterpå står tomta enda øde bak høye gjerder.*

Spørsmålet man kan stille seg etter utkastelsen er om det finnes plass til alternative boformer i et marked som blir mer og mer styrt av de store utbyggerne. Stadig oftere ser vi at mangfoldet må vike for ønsket om økonomisk gevinst. Samtidig må man lure på hva som får en tomteeier til å unnlate å foreta seg noe som helst i løpet av 37 år på en svært verdifull tomt i sentrale Oslo.

Tekst/foto: Dan-Børge Pedersen

Nattlig Rasteplass:

GAMLEBYPOSTEN PÅ NATTBESØK I OSLO HOSPITALS KIRKE

Gamlebyen har alltid vært et sted med en blanda befolkning. Noen bor her en kort periode, andre har bodd her i generasjoner. Noen er rike, har mange rom og hytte på Sørlandet, andre bor trangt og eier ikke nåla i veggen. Gamlebyen representerer et stort mangfold – og en del av dette mangfoldet utgjøres av Kirkens Bymisjons tilbud om akuttovernatting for fattige tilreisende.

- Folk uten rettigheter i det norske systemet er ellers helt overlatt til seg selv, sier Bianca som er fungerende leder for prosjektet. Hun kan fortelle at de har holdt hus i Gamlebyen Kirke/ Oslo Hospital Kirke sida 2014, etter et kort år oppe på St. Hanshaugen. Overnattingstilbudet er forbeholdt kvinner, og er et lavterskeltilbud.

- I starten var det litt usikkerhet i nabolaget, da fordi mennene deres overnatta i biler på utsida, men dette løste seg uten problemer da det ble forbudt med parkering i gatene rundt. Utover det er ikke Bianca kjent med kriminalitet i nærområdet knytta til overnattingstilbudet - noe Gamlebypostens utsendte kan skrive under på, da denne residerer noen titalls meter fra kirka.

- Én gang i måneden arrangerer vi en felles kveldsbønn for de som er her, det er en veldig kjærkommen stund, forteller hun videre.

- Ordinære kirketjenester er det ikke lenger her i Gamlebyen Kirke, men rommet kan leies på dagtid til spesielle anledninger som bryllup og likende. Da pakker vi feltsengene unna.

- Her er plass slik at opptil 50 gjester kan sove og bruke badet, men utover det er det svært få fasiliteter annet enn et knøttlite tekjøkken. Iblant fylles rommet helt opp. - Eldre over 60 og gravide prioriteres, men for de andre blir det loddtrekning om de resterende plassene; det er lite moro. Vi videreformidler informasjon om andre tilbud i byen, forteller Bianca, som sjøl snakker rumensk.

Overnatting koster 15 kr natta, og kvinnene kan booke seg inn for 5 netter av gangen. Det er innsjekk kl 2200, og kl 0730 må folkene ut. Bymisjonen har ingen krav om – og registrerer heller ikke – etnisiteten til de som benytter tilbudet.

Tidligere i vår gikk en Brennpunkt-dokumentar på TV om det såkalte "tiggermiljøet" i Bergen. Sjøl om det raskt viste seg være tukla med både billedbevis og fakta, lagde den ringvirkninger i Oslo også. - Folk her har fortalt de har blitt spytta etter på gata, og vi merka også et frafall i antall frivillige etter innslaget, forteller Bianca.

Og i anledning dette siste kan folk i Gamlebyen bidra. - Vi ønsker oss veldig gjerne frivillige fra nabolaget. En arbeidsøkt består i å være her fra kl 21.30 til 23.00, re opp og skifte på senger, hjelpe til med innsjekking, men også å prate med folk, bli kjent og lytte til historiene deres.

Om det svært omdiskuterte forslaget om tigger-forbud sier Bianca - for meg høres det ut som de vil forby fattigdom.

For folk som er nysgjerrige på å lære mer om bakgrunnen til mange av de tilreisende fattige anbefaler Gamlebyposten og ta en tur på Deichmanske og låne boka *Begrav meg stående* av Isabel Fonseca, som levde sammen med øst-europeiske rom-folk i fire år. Boka er fra 1995, men dessverre er det lite som har endra seg til det bedre siden den gang. Og sjølsagt slutter vi oss til oppfordringa om å stille opp for naboene våre ved å melde seg til noen frivilligvakter. Logg på https://gamlebyen.bymisjon.medmenneskeioslo.com

Frivillige gjør klar til nattens innrykk.

Foreningen Middelalder-Oslo arrangerer Middelalderuka 2017
28. august – 1. September i Oslo Ladegård

Det blir spennende foredrag hver kveld kl.19.00 i Oslo Ladegård om hverdagsliv i Oslo middelalderby og om formidling og opplevelse av middelalderbyen. ***Åpent for alle. Gratis adgang!***

Obs: Mandag 28/8 kl.18.00 Framtidsbilde for Oslo middelalderby. Prøveåpning for markeringsskilt ved inngangen til middelalderbyen. Frammøte ved krysset Grønlandsleiret / Schweigaards gate / Oslo gate

Mandag 28/8 Kl.19.00
Fra fortids glemsel til Framtidsbildet - foredrag om 25 års gjenerobring. Ved historie-formidler Leif Gjerland. Her får vi høre om den spennende historien fra de første forslagene om vannspeil og formidling av middelalderbyen som var knuget av biltrafikk til framtidsmulighetene for Middelalderparken, Oslo torg og hele området.

Tirsdag 29/8 Kl.19.00
Hus i middelalderbyen. Hvordan bodde de, hvordan så bygårdene ut? Kan vi gjenskape noen av dem? Ved arkeolog Petter B. Molaug. Rammene om middelalder leirskole og barnehage skal være rekonstruerte og gjenoppbygde middelalderbygninger i bygårder. Hvordan så disse ut og hvordan var det å leve i slike i middelalderen?

Onsdag 30/8 kl.19.00
Kirken i hverdagen i Oslo middelalderby. Ved teolog, idéhistoriker og forfatter Karl Gervin. Religion var en meget viktig del av livet til Oslos innbyggere i middelalderen. Det var hele 9 kirker inkludert klosterkirker innenfor byens takmark. Hvor ofte måtte de gå i kirken, hvor lange var gudstjenestene, forstod de hva som ble sagt av presten?

Torsdag 31/8 kl.19.00
Barn i middelalderen i Norge. Ved historiker ved NTNU Merete Røskaft. Måten man behandlet barn på i middelalderen var svært forskjellig fra det som er vanlig i Norge i dag. Det var store forskjeller på folk, og selvfølgelig på barna og hva de skulle lære, når de skulle begynne å arbeide og hvordan de var kledd. Mye av det vi vet kan brukes i en middelalderbarnehage og middelalderleirskole som er foreslått i Middelalderparken i Oslo.

Fredag 1/9 kl.19.00
En middelalderbåt på vannspeilet. Ved arkeolog Hilde Vangstad, Maritimt Museum. Det er planlagt gjenskapt en middelalderbåt funnet ved arkeologiske undersøkelser i Oslo i full størrelse og med mulighet for publikum å se på båtbyggernes arbeide på Sørenga. Båten skal seile på Vannspeilet når den blir ferdig og legge til ved Clemensbryggen og de rekonstruerte sjøbodene for enden av Clemensallmenningen. Skipsfart var svær viktig for middelalderbyen Oslo. Med båt kom utenlandske varer og mennesker fra andre områder til byen. Men hvordan så båtene ut, og endret de seg i løpet av middelalderen?

Fra fortids glemsel til Framtidsbildet:

Nordre strete sett mot bispegården og St. Hallvardskatedralen. Tegning Karl-Fredrik Keller. Sett fra sted for foreslått inngangsportal i Oslo gate.

Middelalder-Oslos forslag til rekonstruksjoner av bygninger i Middelalderparken med rom for middelalder barnehage og leirskole. Tegning: Karl-Fredrik Keller, Fotomontasje: Leif Gjerland.

Brygge, båt og sjøboder ved Mariakirken og kongeborgen. Tegning: Karl-Fredrik Keller

---

Slå ring om Oslo torg!

Middelalderbyens sentrale torg lå en gang der Bispegata krysser Oslo gate. I dag går Bispegata både tvers over det gamle Oslo torg og deler av St. Hallvardskatedralens ruinenes murer og kirkegård. Men på tross av at Oslo bystyre i 2010 vedtok enstemmig å gjenopprette torget, foreslår nå et reguleringsplanforslag å opprettholde busstrafikken der.

Vi må holde flammen tent!

Foreningen Middelalder-Oslo ønsker å si *tydelig* fra at Oslo torg ikke må kjøres i hjel; det er nå e*kstra* viktig å få mer oppmerksomhet rundt det som Ruter og etatene prøver å få til.

Vi kan markere vår motstand mot dette reguleringsplanforslaget ved f.eks. å:

- Lage til en våkenatt for Oslo torg
- Arrangere et opptog
- Få til et torgmarked
- Ha konsertkvelder der
- Markere kirkemuren og gravene

Vi må kunne tenne flammen raskt!

Vi kan veldig raskt måtte samle alle som vil være med på en slik markering. Vil *du* stå klar i en slags «beredskapsgruppe» og få en e-post når noe skal gjøres? Da må du melde deg *nå med en gang* ved å sende din e-postadresse til **vakenatt@gmail.com**. Når det skal skje noe, får du kjapt en direkte beskjed.

I 2010 vedtok Oslo bystyre enstemmig å gjenopprette Oslo torg. En fortsatt busstrafikk ødelegger dette; slaget om torget står akkurat nå!

Leif Gjerland

"Gunvor - Gamlebyens Grand Old Lady"

(Portrettintervju ved Anne Mette Tollerud Broen)

Det er med stor forventning jeg presser dørklokka i Kanslergata 10: Jeg er på oppdrag for Gamlebyposten og skal nå treffe igjen Gunvor Hagen – eller "Mamma-Dag" som hun ble kalt av alle oss unga mens vi frista tilværelsen sammen i Clemens gate 4 (gården revet i 1969-1970) fra tidlig på 60-tallet. Vi har masse å prate om, vi to! Tenk mye over 40 år siden sist – det skjer jo en god del på den tida! Det skal bli så liddelig hyggelig å treffe Gunvor igjen! Hun er jo søren meg den siste av "oss gamle" som bor igjen i det som var kvartalet mellom Oslogate, Clemens gate, Kanslergata og Saxegaards gate. Hun har faktisk bodd her siden jeg var jentunge, men tida og åra visker ut aldersforskjellen: Ung til sinns som hun er, føler jeg at jeg skal treffe en jevngammel god venninne. Jeg gleder meg og er spent da jeg tas imot med en god klem!

«Slottet» på Ringstabekk»

Gunvor (f. Ring) Hagen så dagen lys i 1931 og ble døpt i Haslum kirke med skuespiller og instruktør Gerda Ring som gudmor. I de herlige omgivelsene på Ringfamiliens «Slottet» på Ringstabekk (fredet) tilbrakte hun de første leveår. Her vanket tidens kunstnere og «Lillegun» ble fort venner med dem alle. «Pappa var rode-sjef i veivesenet og mamma var sydame både hos Molstad og Steen & Strøm. Jeg måtte klare meg selv i hverdagen, og allerede som fireåring fikk jeg nøkkel rundt halsen. Jeg var så lita at jeg sto på ei margarinkasse for å rekke opp til låsen!» forteller Gunvor, «- så jeg ble tidlig veldig selvstendig og utnyttet de mulighetene jeg hadde: Kom jeg litt på kant med mamma, så flyttet jeg bare til mormor noen dager - og buttet det litt der også, var det greit å være litt hos tante Ruth, til det var greit å være hjemme hos mamma igjen. Da Gunvor var 5 år flyttet familien til Haslum, men den 9.april 1940 inntraff en tragedie i Gunvors liv: Far ble beskutt av tyskere foran øynene på sin lille familie og døde et par dager senere. Mor og Gunvor flyttet til mormor på Stabekk. Skolen gikk unna og i 1947 sto Gunvor konfirmant i Vålerenga Kirke, før utdannelsen til tannlegesøster brakte henne til tannlegen på Lilleaker.

Men Gunvor var en vitebegjærlig ung dame, og slo seg ikke til ro med det: «Nei, jeg ville oppleve noe mer i livet - ut å se verden! Jeg ville til sjøs! Det ble jo forferdelse i familien kan du tenke, og både mamma og mormor svarte blankt nei! Jeg var jo så ung, så jeg måtte ha skriftlig tillatelse hjemmefra - fra "foresatte" som det het - men mamma var ikke til å rikke, hun nektet å skrive under!» Men Gunvor visste råd! Hun fristet bestefar med en halv flaske Cognac, fikk underskriften hans - og som en besluttsom 19-åring reiste unge frøken Gunvor Ring -til sjøs – påmønstret som salongpike om bord i M/S Panama Express (ifruktfart)!

Som bokhyllene i Gunvors koselige leilighet vitner om, elsker hun å lese. «Jeg har nok en 7-8000 bøker! og leste mye på sjøen også, men passet alltid på å ha bokbind på bøkene så mannskapet ikke så jeg fordypet meg i litteratur om historie, kunst og andre kulturer – som nok ikke var hverdagskost til sjøs den gangen!»

Gunvor seilte ute i 5 år, og absolutt ikke uten dramatikk. Hun overlevde med nød og neppe 2 skipsforlis: Det første, og det mest dramatiske, var i 1952, da skipet "Black Gull" brant beliggende ca 8 timer utenfor New York. Gunvors redningsarbeid ble behørig omtalt i både norske og amerikanske aviser: *«Ved sin resolutte og heltemodige opptreden hadde hun æren for at de fleste passasjerene ble vekket og fikk på seg rednings-vester. En passasjer forteller at hun hjalp ham på med vesten mens flammene knitret omkring dem. Mens de kjempet seg vei gjennom flammene over på skipets leside, rettet mannskapet vannslangene mot dem, men likevel fikk amerikaner-en store brannsår»* står å lese i ett av avisutklippene Gunvor har tatt vare på. «Redningsvestene var jo ikke all verdens den gangen» sier Gunvor med et lurt glimt i øyet «- jeg kasta vesten og kåpa over bord og hoppa etter – i trangt skjørt og høye korkhæla sko – jeg ville ikke reddes i bare undertøyet, forfengelig som jeg var!» Redningsvesten så jeg ikke mere til, men plaska rundt i 2 timer før jeg ble redda»

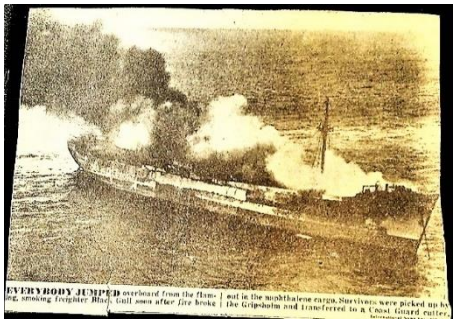

Foto fra brannen ombord på Black Gull

«Så igjen – 13. mai 1953 – ombord på skipet M/S Høegh Belle ble vi rent i senk da en britisk Shell-tanker kjørte rett i oss på veg inn i Themsen. Skipet var synkeferdig pga store skader. Dette året ble 17-Mai feiret i London, i Sjømannskirken.»

(M/S Høegh Belle før forliset og ombyggingen)

Enhver kan vel fatte at to slike dramatiske hendelser setter sine spor – en kjempeutfordring å klare seg videre på sjøen. «Nattesøvnen ble borte og mareritene herjet. Om natta ble dyna kastet på gulvet, og jeg "hoppet" etter. Heldigvis fantes det profesjonell hjelp men slikt tar tid og krefter! Det var først og fremst stahet og ukuelig vilje til ikke å gi opp, men komme meg videre, som hjalp meg å overkomme disse tragiske opplevelsene.»

Men det var jo også mye å more seg over: «En gang ankret vi opp ute ved Banan-Mathisen for lossing av frukt og grønnsaker. Hjemme var ingen overflod, og mye var ganske eksotisk for en vanlig norsk husmor, uansett hvor godt skolert hun var. Så da mormor fikk en hel kasse med spennende innhold vi i dag med den største selvfølgelighet kjøper i butikken, var dette så ukjent at hun søkte hjelp for å vite hvordan de fremmede fruktene kunne brukes.» Jeg skyter inn for egen regning at da min oldefar for første gang spiste banan, erklærte han at dette skulle han aldri mer ha – for et så seigt skinn var umulig å tygge med gebiss!

«Til sjøs traff jeg Arne (Hagen), gifta meg, og i 1955 kom lille Dag, så altfor tidlig. Etter en dramatisk fødsel sa legen: Gunvor, du har fått 1 kilo godt smør og 150 gram godt pålegg, du! Tenk, den lille gutten veide bare 1150 gram! Det er veldig lite selv i dag, og en kan jo tenke seg hvordan det var på den tida, for over 60 år siden! Annenhver dag i lang tid reise jeg med lille Dag på sykehuset for kontroller. Det Dag manglet i fødselsvekt tok han senere igjen på andre måter - og det så det holdt!» sier hun og skotter bort på Dag. «Han er en velreflektert og skarp mann med en aldeles herlig, lun humor - og en lesehest, liksom jeg!»

Den 1. juni 1960 flytter den lille familien til Clemens gate 4 her Gamlebyen, og vi blir kjent med hverandre. «Overgangen fra villa i Bærum, 5 år til sjøs - og så inn i en leiegård i Gamlebyen var stor» forteller Gunvor.

Clemens gate 4 (bak treet) og 6 på 60-tallet. (Begge ble revet i 1969)

«Hå-nei, det var ikke bare-bare å komme inn i den gården, for der bodde vi tett på hverandre - ingen låste dørene sine og alle var mest som en storfamilie å regne. Hos oss var døra alltid åpen; og folk kom og gikk nesten døgnet rundt, akkurat som i min barndomstid på Slottet, og sosial som jeg er, gled vi lett inn blant naboene.» Vi unga fløy også ut og inn, minnes jeg – og "Mamma-Dag" hjalp oss med det meste. Gunvor var blid og snill og tålmodig, men var heller ikke redd for å si fra om det var noe, hverken til oss unga eller til de voksne! Men om hun var en or'ntlig hønemor for Dag; lærte han at fikk han godsaker og ikke nok til å dele med alle, måtte han spise inne. En dag i uka var det krembolle og eventyrlesning hos Gunvor for småungene i gata – i det hele sto delesamfunnet sterkt i Gamlebyen. «Jeg var en gang så heldig å arve noen kroner – ikke mer enn en normal timelønn i dag, men den gang var det en pen slant. Kjerringslarva var mildt sagt frodig, ryktet gikk og Janteloven herja. Det gikk ikke bedre enn at flere tok seg et ærend på døra: Harr'u arva, Gunvor? Hører'em sier'e! Å' mye 'a? – Fikk så vi klarer oss, svarte jeg, og penga står på konto'n! Du kan'ke låne ut litt'a? Jeg sku' ha bytta ut denna bilen skjønner'u! De gikk med uforretta sak!»

Det lar seg ikke fornekte at det var en del lettvint omgang med Kong Alkohol av mannfolkene i gårdene: En vanlig syssel mot jul, for husflidsarbeid å regne, var hjemmebrenning. «Pappa bakte» som vi sa og det var gjærbakst skal jeg si! Men hos Hagen bakte frua. «Arne satte satsen, men jeg brant» forteller Gunvor. «Så en dag ringte det på: Der sto en politimann og ba om å få låne telefonen? Det var bare vi som hadde telefon, så – jada, kom inn du, sa jeg og dro raskt igjen kjøkkendøra. Så du baker til jul, sa han – Ja! – Tror du julekaka vil heve seg da? – Åja,da! – Ja, du har vel brukt godt med rosiner og gjær, da? – Ja det har jeg! I det politimannen var på veg ut døra, snur han og sier: Du får ikke brygge for sterkt da, mor!» Gunvor ler: «Godt han ikke gikk ut på kjøkkenet, der sto 7 flasker klar for levering til noen av Gamlebyens fine fruer»

Ja hva foregikk vel ikke i den gården? Historiene faller lett og tett og latteren sitter løst hos oss begge: Et år hadde min pappa og Arne spleisa på ei flaske St Hallvards likør til jul, som de gjemte i postkassa, for postmannen kom alltid tidlig på julaften. Men postmannen var forsinket det året, og til jul var det vanlig å legge litt til budet i kassene rundt omkring. Lykkelig var postmannen som leverte i Clemens gate 4 den jula og kom hjem med ei hel flaske likør etter dagens ombæring! De to mannfolka satt igjen kun med skjegget!

Det skulle bli mere dramatikk for Gunvor til sjøs. Den 10.12.1989, på båten på vei hjem fra Danmark, falt Arne plutselig om, og Gunvor ble enke. Etter noen år fikk hun en hyggelig venn, men også han er borte nå

Vi er skjønt enige om at på langt nær alt kan bringes offentligheten for øre! «Om GG (Gamlebyen Gjest-giveri) og alle originalene som vanka der kunne jeg skive ei hel bok!» sier Gunvor «GG var den gang nær opptil en engelsk stampub: Gutta i GIF var alltid innom GG før hockey-kampene for en ½ liter og etter kampen var det samling på GG igjen! Det var pianobar, der pappa'n din spilte, Annemor. Det meste skjedde der – til og med et mord! Det var en som ble nekta adgang, som stakk ned dørvakta med kniv. Grøss og gru!»

To samlingspunkt: Bjørn konditori og 'GG' på hjørnet mot Ladegården. (Begge er nedlagt.)

Etter hvert rykket saneringsspøkelset stadig fram i Gamlebyen. Gunvor med familie klora seg fast i Clemens gate 4 så lenge de bare kunne, men etter 9 år måtte de kaste inn håndkle og flytte. Ikke så langt, til Kanslergate 10, hvor hun og Dag fortsatt bor.

Gunvor er den siste av den gamle garde som bor igjen i dette kvartalet «Jeg skal bo her til jeg bæres ut!» sier hun «Nå har jeg snart bodd i denne gården i 57 år! Men fortsatt savner jeg tryggheten og samholdet fra Clemens gate 4! Da 4'ern og 6'ern ble revet var det som tette familiebånd ble slitt fra hverandre; enn så rart det kan høres – vi var så veldig nær hverandre.» Vi mimrer også om alle butikkene som var i Gamlebyen. Ingen måtte til byen for å handle. Det vi trengte sånn til daglig, hadde vi i rikt monn i nærmiljøet. Nå er den nærmeste matvareforretningen Kiwi-butikken i Konows gate. «Jeg stikker heller en liten tur inn til City'n jeg – og skal noe tungt i hus – ja, så kjøper Dag det med seg.» sier Gunvor.

<- Gunvor utenfor Kanslergata 10 i 2010

Gunvor er sosial og glad i mennesker. Like fra barnsben på Ringslottet og hele ungdomstiden omgikk hun kunstnere, og vanket i kunstnermiljøet på Grand med gudmor Gerda Ring, Gerdas datter Bab Christensen, Kolstad-brødrene, Per Asplin, Sølvi Wang, Egil Monn Iversen m.fl. Gunvors umiddelbare og store hjertelag hjalp henne til rette i Gamlebyen på 60-tallet og hun er fortsatt en høyt skattet person blant store og små.

Gunvor har vært veldig aktiv like til sine godt voksne dager, både som nestformann i eldrerådet for Gamle Oslo, og i brukerrådet på Lovisenberg sykehus. «Jeg har bestandig hatt god helse; helt til 11' Juni 2014. Jeg falt på bussen og slo meg fælt. Det førte til et langt sykehusopphold – nesten et under at jeg sto over det hele! Det gikk koldbrann i det ene benet og legen mente det ikke kunne reddes. Men jeg ville opp å gå, og det gjør jeg også!» (Nesten lettere enn meg går hun opp trappa til 3.etg, enda jeg er 16 år yngre.) Men jeg må ha en stokk for å hjelpe til litt da» sier hun. «Jeg holder meg oppe og passer godt på hud og hår, liker å stelle meg og være velkledd. I tillegg til leseinteressen, er kjærligheten til klassisk musikk, opera, operetter og museumsbesøk stor. Gamle ting liker jeg så godt, og det er vel knapt et kirkebygg her til lands som ikke har hatt besøk av meg! Ja, jeg har reist masse» sier Gunvor. «Jeg har vært jorda rundt minst 2 ganger! Jeg har vært i Amerika og Australia flere ganger, og rundt omkring. Siste skikkelige langturen var til Seattle for 5 år siden, men 80-års-dagen min ble som seg hør og bør feiret lokalt på GG!»

«Jeg har hatt det så bra – og jeg har det i dag som plommen i egget! Jeg har hjemmesykepleie og hjemmehjelp, og skal jeg på sykehuset til kontroll, ringer legen og bestiller drosje til meg!» Gunvor er så positiv! «Ja, men positiv må du være, skjønner du, Annemor! En kan ikke bare gi opp, vet du! En må ta vare på seg selv, og gå videre! – men ta deg tid til å hvile! For hvile og søvn du ikke har hatt, får du ikke tatt igjen! Og husk på det Annemor: Sett helsa foran penger!» sier damen som har vært på fornavn med flere av byens ordførere. «Vet du hvor du står hen nå? spurte Albert (Nordengen) meg engang vi sto ved Kristian IV statuen på Stortorget. – Vi står da på Stortorget! svarte jeg – Ja, men lenge, lenge før det, sa Albert – Da lå Middelalder-Oslos største søppeldynge her!»

Tusen takk for åpenheten du har vist ved å invitere meg med på historier fra det spennende og flotte livet du har levd! En fantastisk livsreise som ikke tar slutt på lenge ennå! *Litt av ei Dame, får'n si!!*

(Klem fra Annemor)